

МАЈА ХЕРМАН СЕКУЛИЋ

ТРИ ПЕСМЕ

ВЕТАР ЗА ВРЕМЕ ПОМРАЧЕЊА СУНЦА НАД ПАНОНИЈОМ

Пут преко моста
Преко реке Саве
Преко Дунава
У равницу Војводине
На Панонско море које
Више не постоји
Налик је једрењу
По водама које су једном давно
биле ту
Налик је отварању неба
Ка вечности
Где бескрајни усеви жита пуне око
Где сваки замах ветра
Изазива таласање у океану зеленила
У круговима кукуруза
Као камен бачен у воду
И ремети мртву тишину
Соларне еклипсе
У таласу жутог сена
Пст пст каже талас
Знам ја ово место
Видео сам како пластови горе на ветру
Који дува преко сенки
Испод помраченог сунца
Као морска олуја која то није

БЕЛЕШКЕ ЗА БАЛАДУ

Августовско сунце пржи
На плажи, песак у прстима
У коси – сунчеви зраци.
Бежим у кафе
Уморна од врућине
Бело се вино зелени у замагљеној чаши
Сунце и даље пламти.
Нигде заклона, ни хлада,
Његове очи плешу по мени,
Пеку ми кожу
Жегу зенице
Смокве које ми нуди
Сувише су меке.
Кафа сувише јака.
А сунце не одустаје.
Ни он не престаје.
И сада лежим будна претварајући се
Да је и он будан
И да је свет будан
Као што смо били тада
По жези
Узаврели и
Без даха.

МАНИФЕСТ НЕКОГ НОВОГ, ЖЕНСКОГ ФУТУРИЗМА

Једном сам облак била
Док сам у Осаки
Саке пила
И на Мајаковског мислила
И била истовремено Марија и Љиља

Једном сам у кући гејша гошћа била
Једна се гејша тада из куће тргла
За мношвом потрчала
Лепезу ми у кола донела
А онда се брзо удаљила
Завијена у кимоно

У чвору свила
Оним ситним корацама
Да ли је то љубав била?

Једном у Риму нисам сањала
Цезара или Марка Антонија
Него Китса и Шелија
Рим сутона,
Оштрих обриса чемпреса,
Оронулих кућа,
Плавичасте меланхолије или
Историје носталгије?

Једном сам гледала како се
Ајкуле паре
На дно мора су тада пале
Безруке
Оштрим зубима држале се у пару
у чврстом загрљају
Оне не дишу на шкрге
Спарене, кад не пливају
Да ли је то љубав, нагон или мала
смртна шала?

Једном ни ја, жена, велика и мала,
Нисам у души имала
Цвркутаве песме
Нити иједне седе власи
А ни старачке нежности
Нисам имала

Не задовољства љубавника
Него уметника
Не задовољства предавања
Него давања
Не задовољства спаситеља
Него грешника
Не задовољства туђина
Него близина белог града

Једном сам свет заглушила
Снагом свог гласа
Ишла, лепота сама

Била за вас
Као неки облак у сукњи
Недокучива
 Ишла по крововима Њујорка
Неухватљива –
 Своја!

Једном ће талас тако да заплусне
Да неће нико моћи да се спасе
У овој земљи осталој без кичме
Где се жене убијају, муче
Док у име лажне религије
Деца уче бесмислице

Једном сам ноћу
На нешто чврсто, мушко
Желела да се ослоним
Да своју мекоћу свинем
 На вашим грудима
Једном је у мени
Од ваших руку
Срце снажно било
И да ли је то била љубав,
или је није ни било?

Једном сам луда за вама
Треперила лепршава као бели облак
 Испод коже вам се увлачила
А сада сам отишла
У себе, побегла
Сама се опет у облак, али сад тежак, претворила
Да бих киша, пљусак, потоп,
А не кап, не суза –
Била!